

ALMAAR MEER ZORG KAN OOK NIET

Blijkbaar hebben we afgeleerd jongeren goed op te voeden

Het was weer niet de beste week voor minister van Welzijn Jo Vandeurzen. Een jongerenbende die een Chirogroep in elkaar knuppelt. Een psychisch zieke jongere die in een gesloten instelling een opvoedster neersteekt. Onaanvaardbare tekorten in de opvangmogelijkheden voor die jongeren. En even grote en pijnlijke tekorten blijken ook nog altijd te bestaan in de kinderopvang. En in de opvang van personen met een handicap.

Je ziet Jo Vandeurzen dan lijden.

Niemand betwist dat hij het goed meent. Niemand betwist dat het beleid dat hij uittekent voor de diverse welzijnssectoren, op goede sporen zit.

Hij belooft ook voortdurend een verdere uitbreiding van de opvangcapaciteit en slaagt erin van zijn collega's redelijk wat geld los te wrikken daarvoor.

Maar hoe nodig die uitbreidingen van de zorg ook zijn, ze zullen niet volstaan. De samenleving moet ook kritische vragen durven te stellen over en aan zichzelf. En de welzijnszorg moet zichzelf meer bevragen over zijn efficiëntie.

Wat is er aan de hand bij de jongeren? Het aantal ontspoorde jongeren, en het aantal jongeren in problematische gezinssituaties, en het aantal jongeren met psychiatrische en gedragsproblemen nemen fel toe.

Dit vergt meer opvangmogelijkheden. Zeer zeker. En dringend. Maar er is meer nodig.

Jeugdpsychiater Peter Adriaenssens heeft gelijk. Als zoveel jongeren problematisch gedrag vertonen, schort er iets aan de 'opvoedingscapaciteit' van de gezinnen én van de samenleving in haar geheel. Blijkbaar hebben we afgeleerd hoe jongeren goed op te voeden.

Opvoedingsondersteuning ontwikkelen zoals Vandeurzen doet, is prima. Maar de gezinnen en de samenleving moeten zichzelf ook kritisch op de rooster durven te leggen. Wat doen we fout? Dat is geen rechtse of geen linkse vraag; dat is de essentiële vraag.

Ook in andere domeinen, zoals de kinderopvang en de zorg voor personen met een handicap, is een uitbreiding van de zorgcapaciteit nodig. Zonder enige twijfel.

Een zieke wordt verzorgd als hij zich aanmeldt; budget of geen budget. Een persoon met een handicap laten we in de kou staan als het budget toevallig op is als hij aanklopt. Dat is niet langer aanvaardbaar: personen met een handicap hebben ook een absoluut zorgrecht. En gezinnen hebben recht op kinderopvang. Wachtlijsten voor jongeren in moeilijkheden zijn onaanvaardbaar.

Er is dus meer geld nodig. Veel meer. Maar geld is ook niet eindeloos beschikbaar. De welzijnszorg doet al veel met weinig geld. Men mag hem niet verwijten onefficiënt te werken. Maar men mag van hem wel eisen voortdurend op zoek te gaan naar 'kostenefficiëntere' vormen van opvang en zorg. Het is dringend nodig 'de economie van de welzijnszorg' te ontwikkelen.